

Les últimes lletres

Res és el que sembla

BONET COLL, Jordi.

T'arriben les veus.

Ed. Proa.

Barcelona, 2000. 95 pàgines.

Premi de Narració Benet Ribas 1999,

dins la XXXV Edició dels premis Recull, Blanes.

El bisbalenc Jordi Bonet evidencia a la seva *opera prima* unes característiques prou definitòries: el gust per les trames de final sorprenent, per la veu interior, pels narradors estranys (no és gaire habitual que una abella venjativa o una mosca filòsofa siguin les protagonistes d'un conte, encara que l'ultramodern i comercial Irving de *Trainspotting* ens hagi ofert propostes semblants, tenyides de psicotròpics, això sí) i per profunditzar en el moll de l'os dels engranatges que marquen les relacions socials (d'amistat, de conveniència) o de parella.

Caracteritzat per un llenguatge directe, que no s'atura en barroquismes estilístics i on sovinteja el diàleg, Bonet ens mostra un panorama de parelles trencades o allunyades per una indiferència aclaparadora, de triangles amagats que

surten a la llum, de discrets assassinats, d'animals dotats d'un sorprenent pensament racional i que emplacen els actes i les reaccions humanes allà on haurien d'estar: a un pam del ridícul quotidià. Amb influències notòries de Quim Monzó (el barceloní s'ha guanyat a pols el títol –honorífic?– de pare indiscutible de la nova fornada de narradors) i sobretot del Roald Dahl de les *Amazing histories*, Bonet aconsegueix sorprendre'ns o, com a mínim, mostrar-nos que un final sobtat realça una història fins a aquell moment habitual. És d'agrair que els seus personatges no siguin els rics desocupats, força repel·lents, i amb irreprimibles tendències a l'homicidi del narrador anglès més adaptat per la televisió, sinó que responguin al perfil més proper, més casolà, de la nostra classe mitjana, sacsejada per multitud de dubtes existencials i emotius. Destaca del recull la narració que li dona títol, on un escriptor viu una aventura sexual a través de l'envà de la seva habitació amb una dona insatisfeta; o potser la imagina i l'escriu alhora? En tot cas, realitat i ficció convergeixen en un mateix punt, allà on les nostres insatisfaccions i els nostres desigs es donen la mà per formar el territori més amagat i angulós del nostre interior.

Moisés de Pablo

